

βράδυ κοιμηθήκαμε παρέα με βροχές και σκληρούς αέρηδες. Το νερό κτυπούσε τα πορτοπαράθυρα και σε συνδυασμό με τον δυνατό άνεμο προσπαθούσε να ξυπνήσει τους φόβους μας. Το ιλαρό φως του καντηλιού και η εικόνα Εκείνου που μας αγαπάει δεν άφηναν περιθώρια στις σκιές να ξεμυτίσουν. Ένα ζεστό κρεβάτι, μια όμορφη συντροφιά και η θαλπωρή των ανθρώπινων σχέσεων, είναι γεύση παραδείσου, που όμως τα πάθη μας, και η τελειοθηρική εμμονή μας για κάτι δήθεν «ανώτερο» και «ιδιαιότερο» δεν μας αφήνουν εκτιμήσουμε και να χαρούμε. Είναι αυτή η αδυναμία μας, να αποδεχθούμε την έλλειψη των πραγμάτων, που μας κάνει εξαντλητικά να αναζητούμε το τέλειο. Ξημέρωσε ο Θεός την κτίση του, η βροχή κόπασε και περπάτησα για κάμποση ώρα, στα βήματα Εκείνου, που όλη νύχτα έπλενε και ξεδιψούσε το κορμί της Γης. Χωράφια μουσκεμένα, δέντρα καλά πλυμένα, γη σε οργασμό από την συνουσία, ζώα στον αγώνα της τροφής, άνθρωποι με ανάσες που θολώνουν τα τζάμια.

Τότε κατάλαβα, γιατί η αθεία αναπτύχθηκε στα αστικά κέντρα.
Γιατί είναι αδύνατον να ζεις με την φύση και να είσαι άθεος...

Πηγή: llazaros.blogspot.gr